

Дело C-266/23

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

26 април 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Naczelny Sąd Administracyjny (Полша)

Дата на акта за преюдициално запитване:

28 декември 2022 г.

Жалбоподател:

A. S.A.

Отвeтник:

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy

[...] [номер на делото]

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Дата: **28 декември 2022 г.**

Naczelny Sąd Administracyjny (Върховен административен съд) [...]

[...] [съдебен състав]

след като на **14 и 28 декември 2022 г.**

в съдебно заседание на **Izba Gospodarcza [Стопанско отделение]**

разгледа касационната жалба на **A. S.A.** от [...]

срещу решение на **Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy [Областен административен съд Бидгошч]**

от **16 октомври 2018 г.** [...] [номер на делото]

по жалбата на дружество **A. S.A.** от [...]

срещу решение на **Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy**
[директор на Камарата на данъчната администрация в Бидгошч]

от [...] май 2018 г. № [...]

с което се **отказва частично възстановяване на акцизен данък**

определи:

1. На основание на член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси относно тълкуването на разпоредби на правото на Съюза:
 - а) „Може ли разпоредбата на член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно реструктурирането на правната рамка[...] на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията (ОВ L 283, 2003 г., стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 98) да се разбира в смисъл, че в действителната стойност на закупената електроенергия трябва да се включи само покупната цена на самата електроенергия, като се изключи всякаква допълнителна такса като например таксата за разпределение, чието заплащане съгласно действащата правна уредба на държавата членка е необходимо, за да може да се закупи електроенергия?“;
 - б) „Трябва ли разпоредбата на член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 да се тълкува в смисъл, че не допуска изключването на освобождаване от акциз на закупуването на електроенергия за предприятие с енергоемка стопанска дейност (член 31d, параграф 1 от Ustawa z 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Закон от 6 декември 2008 г. за акцизния данък, Dz. U., 2022 г., позиция 143), когато предприятието се ползва от въпросното освобождаване от акциз по силата на националното законодателство (член 30, параграф 7а от Закона за акцизния данък), когато предприятието докаже, че за една и съща енергия не се ползва от тези две освобождавания едновременно, и ако се допусне, че общият размер на освобождаванията не надвишава размера на платения акциз за същия период?“;
2. Спира производството по делото пред Naczelny Sąd Administracyjny [Върховен административен съд]

Мотиви

I. Правна уредба

Правото на Съюза

Разпоредбите от Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно преструктурирането на правната рамка[...] на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията (ОВ L 283, 2003 г., стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 98) – наричана по-нататък „Директива 2003/96“:

Член 17, параграф 1, буква а)

1. При условие че минималните данъчни ставки[, предвидени в настоящата директива,] се спазват [средно] във всяка стопанска дейност, **държавите членки могат да прилагат данъчни намаления при потреблението на енергийни продукти, използвани за отопление или за целите на член 8, параграф 2 букви б) и в), както и върху електроенергията в следните случаи:**

а) в подкрепа на енергоемка стопанска дейност:

„Енергоемка стопанска дейност“ означава дейността на стопанска единица, посочена в член 11, при която или **закупените** енергийни продукти и електроенергия възлизат на най-малко 3,0 % от производствената стойност или дължимия национален енергиен данък представлява най-малко 0,5 % от добавената стойност. В рамките на това определение, държавите членки могат да прилагат и по-ограничителни концепции, обхващащи определения, свързани с продажната стойност, съответния процес или сектор.

„Закупени енергийни продукти и електроенергия“ означава **действителната стойност на закупената енергия или генерираната енергия в рамките на стопанската дейност на предприятието.** Тук се включват само електроенергията, топлинната енергия и енергийните продукти, които се използват за отопление или за целите, посочени в член 8, параграф 2, букви б) и в). **Включват се всички данъци с изключение на приспадащия се ДДС.**

[...].

Национална правна уредба

А. Разпоредбите от Ustawa z 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Закон от 6 декември 2008 г. за акцизния данък, Dz. U., 2022 г., позиция 143):

Член 30, параграф 7а:

7а. От акциз се освобождава електроенергията, използвана:

- 1) за целите на химическата редукция;
- 2) в електролитните процеси;

- 3) в металургичните процеси;
- 4) в минералогичните процеси.

Член 31d, параграфи 1, 2 и 11:

Член 31d. 1. Използващо електроенергия предприятие с енергоемка стопанска дейност, което отговаря едновременно на следните условия:

- 1) извършва икономическа дейност, обозначена със следните кодове по Polska Klasyfikacja Działalności [Полска класификация на дейностите — PKD]: [...] [кодове по PKD]
- 2) води счетоводни книги по смисъла на разпоредбите за счетоводството,
- 3) **за тази електроенергия не се ползва от освобождаването от акциз по член 30, параграф 7а,**

— **има право на освобождаване от акциз, което се реализира чрез възстановяване на част от платения акциз за използваната от това предприятие електроенергия.**

2. „Предприятие с енергоемка стопанска дейност“ означава субект, при който делът на разходите за използваната електроенергия в стойността на продадената продукция през данъчната година, за която е подадено посоченото в параграф 5 заявление, е над 3 %. Предприятието с енергоемка стопанска дейност, използващо електричество, не може да бъде по-малко от организирана част от предприятие, разбираемо като организационно и финансово обособена в съществуващо предприятие съвкупност от предназначени за изпълнение на определени стопански задачи материални и нематериални компоненти, включително задължения, която в същото време може да бъде независимо предприятие, изпълняващо тези задачи самостоятелно.“

11. Размерът на частично възстановения акциз не може да надвишава размера на акциза, заплатен за електроенергията, използвана от предприятието с енергоемка стопанска дейност през данъчната година, за която е подадено заявлението по параграф 5.

Б. Разпоредби от Ustawa z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Закон от 10 април 1997 г. за енергетиката, Dz. U., 2012 г., позиция. 1059):

Член 45а, параграф 1:

Енергийното предприятие **изчислява таксите** за доставяне на получателите на газообразно гориво, електроенергия или топлинна енергия **въз основа на цените и ставките на таксите, включени в тарифата, или цените и**

ставките на таксите на конкурентния пазар, както е посочено в член 49, параграф 1.

Член 47, параграф 1:

Енергийните предприятия, притежаващи концесии, определят тарифи за газообразните горива и енергията, които подлежат на одобряване от председателя на URE [Urząd Regulacji Energetyki — Служба за енергийно регулиране], и предлагат срока им на действие. Енергийните предприятия, притежаващи концесии, представят на председателя на URE тарифите и техните изменения по своя собствена инициатива не по-късно от два месеца преди изтичането на срока на действие на предходната тарифа или по искане на председателя на URE.

Член 49, параграф 1:

Председателят на URE може да освободи енергийно предприятие от задължението да представя тарифите за одобрение, ако установи, че то действа в условията на конкуренция, или да отмени предоставеното освобождаване, ако обосноваващите освобождаването условия престанат да съществуват.

В. Разпоредбите от Rozporządzenie Ministra Energii z 29 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Наредба на министъра на енергетиката от 29 декември 2017 г. относно подробните правила за формиране и изчисляване на тарифите и разплащанията при търговия с електроенергия, Dz. U., [2017 г.,] позиция 2500):

Член 5, параграфи 2 и 3:

Енергийно предприятие, което извършва икономическа дейност по пренос на електроенергия, **включва в своята тарифа:**

1) ставките на таксите за предоставяне на услуги по пренос на електроенергия, наричани по-нататък „ставките на таксите за пренос“;

[...]

3. Енергийно предприятие, извършващо икономическа дейност по разпределение на електроенергия, **включва в своята тарифа:**

[...]

2) ставките на таксите за предоставяне на услуги по разпределение на електроенергия, наричани по-нататък „ставките на таксите за разпределение“;

[...]

Член 14, параграфи 3—6:

3. **Ставките на таксите за разпределение се изчисляват**, като се взема предвид разбивката на ставки в резултат на:

- 1) разпределението на електрическата енергия;
- 2) използването на националната електроенергийна мрежа;
- 3) отчитането на показанията на системите за измерване и таксуване и текущия им контрол.

4. Ставките на таксите за разпределение, посочени в параграф 3, точка 2, се изчисляват като еднокомпонентен елемент въз основа на разходите за закупуване на услуги по пренос на електроенергия от оператора на електропреносната система за частта, свързана с използването на националната електроенергийна мрежа.

5. Ставките на таксите за разпределение, посочени в параграф 3, точка 3, наричани по-нататък „абонаментните ставки“, се изчисляват като еднокомпонентен елемент.

6. Абонаментните ставки варират в зависимост от продължителността на отчетния период.

7. Ставките на таксите за пренос или разпределение, посочени в параграф 1, точка 1 и параграф 3, точка 1, наричани по-нататък „мрежовите ставки“, се изчисляват като двукомпонентни, разбити на следните компоненти:

- 1) фиксирани мрежови ставки — изчислявани за единица договорна мощност, а за битовите потребители на електроенергия — изчислявани по отношение на системата за измерване и отчитане;
- 2) променливи мрежови ставки — изчислявани за единица електроенергия, използвана от мрежата на мястото на доставка.

Г. Разпоредбите от Ustawa z 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Закон от 20 февруари 2015 г. за възобновяемите енергийни източници, Dz. U., [2015 г.,] позиция 478):

Член 52, параграф 1:

1. Енергийното предприятие, крайният получател, промишленият получател и стоковата брокерска къща или брокерската къща по параграф 2 са длъжни:

- 1) **да получат и представят за изкупуване на председателя на URE удостоверение за произход** или удостоверение за произход за селскостопански биогаз, издадено:

- а) за електроенергия или селскостопански биогаз (според случая), произведени в инсталации за енергия от възобновяеми източници, разположени на територията на Република Полша или намиращи се в изключителната икономическа зона, или
- б) въз основа на Закона за енергетиката, или
- 2) да заплатят алтернативна такса в срока, определен в член 68, параграф 2, изчислена по реда на член 56.

II. Фактическо положение

1. Производството пред данъчните органи

С решение от 8 февруари 2018 г. началникът на данъчната служба в гр. Торун отказва да възстанови частично акциза, платен от дружество A. Spółka Akcyjna we W. върху потребената през 2016 г. електроенергия. След разглеждането на жалбата на дружеството Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy (директор на Камарата на данъчната администрация в Бидгошч) потвърждава решението на първоинстанционния орган, като изтъква два основни аспекта в този случай.

На първо място органът констатира, че ако дружеството използва предвиденото в член [30], параграф 7a[, точка] 2 от Закона за акцизния данък освобождаване от акциз за използваната в електролитни процеси електроенергия, то няма право едновременно с това да се възползва от предвиденото освобождаване от акциз за предприятия с енергоемка стопанска дейност, уредено в член 31d, параграф 1 от Закона за акцизния данък. Според органа до този извод води буквалното тълкуване на формулировката в член 31d, параграф 1, точка 3 от Закона за акцизния данък — „за тази електроенергия не се ползва от освобождаването от акциз по член 30, параграф 7a.“

На второ място органът преценява, че действителната стойност на електроенергията по смисъла на член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 обхваща само цената на електроенергията, включително данъците, но с изключение на данъка върху добавената стойност и допълнителните такси, свързани със закупуването на електроенергия. Според органа таксите за разпределение, както и сертификатите за произход не са елементи от стойността на електроенергията, които е възможно да бъдат добавени към цената на тази електроенергия по смисъла на посочената разпоредба.

2. Производството пред административни съдилища

Производство пред първоинстанционния съд — Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (Областен административен съд Бидгошч):

Жалбата, подадена от дружество A. S.A. срещу посоченото решение на Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy (директор на Камарата на данъчната администрация в Бидгошч), е отхвърлена от Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (Областен административен съд Бидгошч). Този съд преценява, че предвиденото в член 31d, параграф 1, точка 3 от Закона за акцизния данък субективно освобождаване на енергоемката стопанска дейност е приложимо само ако същевременно не се ползва субективното освобождаване по член 30, параграф 7а от Закона за акцизния данък. Според същия съд до този извод води буквалната формулировка на член 31d, параграф 1 от Закона за акцизния данък *ab initio*, където се посочва предприятието с енергоемка стопанска дейност като цяло и цялата използвана от такова предприятие енергия. Следователно освобождаването се прилага за цялото предприятие и за цялата потребявана от такова предприятие енергия, а не — както твърди жалбоподателят — само за тази част от енергията, която се използва в електролитните процеси, посочени в член 30, параграф 7а, точка 2 от Закона за акцизния данък. Според същия съд законодателят е изключил възможността за прилагане на две освобождавания от данък едновременно.

Що се отнася до втория правно значим в случая аспект, посоченият съд приема, че използваната в член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 формулировка „закупуване на електроенергия“ означава действителната стойност на тази електроенергия, т.е. само електроенергията и всички данъци с изключение на данъка върху добавената стойност, както и другите задължителни такси. Следователно тази стойност включва само разходите за закупуване на електроенергия, но не и разходите за закупуване на свързани с това услуги като например услугите по разпределение. Въпреки — както приема този съд — необходимостта те да бъдат понасяни при използване на електроенергията, тъй като без доставката на електроенергия тя не може да бъде използвана, те не представляват разход за закупуването на енергия. Същият съд преценява, че таксата за услугата по разпределение на енергия не представлява данък или друг публичноправен налог. Според него става въпрос за гражданскоправни плащания, произтичащи от облигационно правоотношение между клиента и енергийното предприятие. Пзовавайки се на Решение на Съда на ЕС от 18 януари 2017 г. по дело C-189/15, този съд приема, че за целите на квалифицирането на определени суми като данък е важно да съществува задължение за плащането им, при чието неизпълнение компетентните органи да предприемат действия срещу данъчнозадълженото лице. Тъй като таксата за разпределение не представлява данък, разбираан по този начин, тя не би могла да представлява разход за закупуването на енергия. Както приема този съд, тя не представлява и цена за получаване и представяне за изкупуване на сертификат за произход на електроенергията.

Производството пред Naczelny Sąd Administracyjny (Върховен административен съд):

Жалбоподателят обжалва с касационна жалба горното съдебно решение изцяло, като въз основа на член 174, точка 1 от Ustawa z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Закон от 30 август 2002 г. за производството пред административни съдилища, Dz. U., 2018 г., позиция 1302) упреква първоинстанционния съд в нарушаване на материалноправни разпоредби, а именно на:

а) член 31d, параграф 1 във връзка с член 31d, параграф 11 от Закона за акцизния данък поради погрешно тълкуване, а именно, че използването от жалбоподателя на освобождаването, предвидено в член 30, параграф 7а от Закона за акцизния данък (освобождаване за енергията, използвана в електролитни процеси), независимо от приложното поле на това освобождаване, напълно изключва възможността жалбоподателят да се възползва от освобождаването по член 31d от Закона за акцизния данък;

б) член 31d, параграфи 2 и 3 от Закона за акцизния данък, тъй като бил тълкуван неправилно, като се приело, че стойността на допълнителните такси (по-специално за разпределение) не може да се отнесе към стойността на използваната електроенергия и че допълнителните такси и по-специално таксите за разпределение не трябва да се вземат предвид при изчисляването на стойността на енергията, въпреки че съгласно най-близко стоящите разпоредби, където се изяснява понятието за стойност на енергията [...] [изброяване на националните разпоредби, в които се изяснява концепцията за „стойност на енергията“], тези такси еднозначно се включват в тази стойност;

в) член 31d, параграфи 2 и 3 от Закона за акцизния данък във връзка с член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96, тъй като било извършено неправилно тълкуване, съгласно което при изчисляването на стойността на използваната електроенергия не трябва да се вземат предвид допълнителните такси, които не представляват данъци, при положение че съгласно разпоредбата от посочената директива в рамките на определението за енергоемка стопанска дейност се взема предвид действителната стойност на енергийните продукти и електроенергията, и освен това било прието, че при изчисляването на стойността на потребената електроенергия не следва да се вземат предвид допълнителните такси и по-специално таксите за разпределение, въпреки че въз основа на аналогични разпоредби от директивата за освобождаване от акциз на въглищни и газообразни продукти за предприятия с енергоемка стопанска дейност, където се използва по-тясното понятие „покупка“, а не понятието за стойност, се приема, че при това изчисление трябва да се вземе предвид общата стойност на покупката.

В касационната жалба жалбоподателят иска обжалваното решение да бъде отменено изцяло, делото да бъде върнато за ново разглеждане на Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (Областен административен съд Бидгошч) и да му се присъдят направените по делото разноски.

III. Мотиви за отправянето на преюдициалното запитване от националната юрисдикция

Разглеждането на касационната жалба изисква от Съда на Европейския съюз [отговор] на въпроса относно тълкуването и прилагането на посочените в определенията разпоредби от Директива 2003/96 с оглед на изложените по-долу доводи.

В касационната жалба са изложени твърдения за нарушение на член 31d, параграфи 1, 2 и 3 и член 31d, параграф 11 от Закона за акцизния данък, както и на член 17, параграф 1 буква а) от Директива 2003/96. Правилността на възприетото от данъчните органи и първоинстанционния съд тълкуване на разпоредбата на директивата, оспорено в касационната жалба, буди у Върховния административен съд съмнения по отношение на двата съществени за случая аспекта. При това положение запитващата юрисдикция е длъжна — на основание чл. 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз (консолидирана версия, ОВ С, 2012 г. стр. 326) — да отправи преюдициален въпрос до Съда на ЕС.

В случая не се оспорва, че жалбоподателят е предприятие с енергоемка стопанска дейност по смисъла на член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 и член 31d от Закона за акцизния данък, както и че електроенергията се използва в електролитни процеси.

Жалбоподателят коригира първоначално подадената за 2016 г. акцизна декларация и иска от органа да възстанови първоначално платения акциз, който според него е надвнесен. В молбата си жалбоподателят посочва две основания за искането си. Първото почива на твърдението, че жалбоподателят има право на данъчно освобождаване за енергоемка стопанска дейност. Второто се отнася до обхвата на разходите за закупуване на електроенергия в такова предприятие.

Тези две категории са предмет на общностна хармонизация, като и в двата случая тълкуването на посочените им разпоредби от правото на Съюза поражда съмнения у *Naczelny Sąd Administracyjny* (Върховен административен съд).

По отношение на първия повдигнат въпрос следва да се отбележи, че разпоредбата на член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 се отнася до предвиденото за енергоемката стопанска дейност освобождаване от акциз. Република Полша използва възможността за въвеждане на такова освобождаване, което вече е било предмет на решение на Съда на ЕС от 31 март 2022 г. по дело C-139/20. От текста на посочената разпоредба от Директивата може да се стигне до извода, че регламентираното в нея освобождаване няма задължителен характер. Анализът на целите на Директивата, които от гледна точка на инструментите за тълкуване на тази категория актове трябва да бъдат предпочетени, обаче може да доведе до

малко по-различно заключение. Освен това, след като държава членка е избрала да въведе такова освобождаване, чрез изготвяне на съответните законови разпоредби, тя е длъжна да спазва релевантните норми на Директивата.

Що се отнася до целите на директивата, следва да се напомни, че те включват правилното функциониране на вътрешния пазар, осъществяването на политиките на Общността и, освен това, спазването на Протокола от Киото (съображения 3 и 7 от Директивата). Подчертава се необходимостта от прилагането на освобождаване, по-специално „поради липсата на по-силно хармонизиране на общностно равнище, поради риска от загуба на конкурентоспособност в международен мащаб или съображения свързани с околната среда“ (съображение 28). Обръща се внимание и на необходимостта от специално третиране на предприятията с енергоемка стопанска дейност като предприятия, сключващи договори, за да се повиши значително опазването на околната среда и енергийната ефективност (съображение 29). Не трябва да се забравя, че посоченият в Директивата аспект на конкурентоспособността трябва да се отнесе не само към равното третиране на субекти в сходно положение на общия пазар, но и към възможността тези субекти да се конкурират [на] международния пазар, извън Европейския съюз.

Наличният законодателен материал показва, че чрез въвеждането на освобождаване на предприятията с енергоемка стопанска дейност държавата членка е счела, че такова освобождаване е необходимо за постигането на посочените по-горе цели на Директивата. В работата над националния *Ustawa z 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw* (Закон от 24 юли 2015 г. за изменение на Закона за акцизния данък и някои други закони, Dz. U., [2015 г.,] позиция 1479), с който се въвежда разпоредбата на чл. 31d, се декларира, че целта му е да подобри конкурентоспособността на индустрията на международния пазар, особено след финансовата криза от 2009 г. [...] [посочване на документа от законодателния процес].

Ето защо възниква съмнение дали с оглед на изложените по-горе съображения разпоредбата на член 17, параграф 1, буква а) от Директивата може да се разбира в смисъл, че позволява прилагането на такова освобождаване да зависи от условия, които не са предвидени в тази разпоредба. Може ли друго освобождаване, предвидено в националния закон, да се използва съгласно член 17, параграф 1, буква а) от Директивата като основание за изключване на предвиденото в Директивата освобождаване, чието въвеждане преследва посочените по-горе цели на правото на Съюза? Възприетото от данъчната администрация и първоинстанционния съд тълкуване на тази разпоредба допуска такава възможност, което на практика може да направи посоченото освобождаване илюзорно. Като следствие от страна на националния законодател се поставя под въпрос осъществяването на заявените от законодателя на Съюза цели.

Второто съмнение на запитващата юрисдикция се отнася до дефинираното в член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 определение за закупуване на енергия като „действителната стойност на закупената енергия или генерираната енергия в рамките на стопанската дейност на предприятието“. Възможни са две интерпретации на тази формулировка. Първо, може да се приеме — както са направили данъчната администрация и първоинстанционният съд — че тя покрива само цената на самата електроенергия, като изключва разходите за нейния пренос (разпределение) и другите необходими за нейното получаване елементи. Това становище е представено и в практиката на Върховния административен съд, например в решения от 18 септември 2019 г., I GSK 228/17, и от 22 януари 2020 г., I GSK 397/17.

От друга страна обаче е възможно да се приеме, че става въпрос за стойността на всички необходими за закупуването на електроенергия стоки и услуги, т.е. главно преноса, както и другите задължителни допълнителни услуги, без заплащането на които закупуването на енергия е невъзможно по закон. Според запитващата юрисдикция не е логично да се приеме, че след като всички данъци (с изключение на данъка върху добавената стойност) са включени в стойността, това означава, че другите видове задължения не са част от нея. Всъщност едното не изключва другото.

Няма съмнение и в случая не се оспорва, че енергията не може да бъде закупена без съпътстващата я услуга по разпределение, нито без заплащане на допълнителни разходи, включително по представяне за изкупуване на енергийния сертификат. Услугата по разпределение не представлява публичноправен налог, и по-специално косвен данък, на което Съдът на ЕС се позовава в решението си от 18 януари 2017 г. по дело C-189/15. Тук няма тълкувателни съмнения, тъй като заплащането на услугата по разпределение е задължително и нейният размер се определя въз основа на точни законови разпоредби, но се заплаща на енергийния доставчик. Размерът на таксата за разпределение се определя (по действащата правна уредба през 2016 г.) въз основа на разпоредбите на член 45а, параграф 1 и член 49, параграф 1 от Закона за енергетиката, както и на член 5, параграфи 2 и 3 и член 14, параграфи 3—6 от Наредбата на министъра на енергетиката от 29 декември 2017 г. относно подробните правила за формиране и изчисляване на тарифите и разплащанията при търговия с електроенергия, в тарифата, одобрявана от председателя на Службата за енергийно регулиране. Трудности при тълкуването обаче повдига въпросът дали естеството на тази такса изключва нейното включване в категорията на действителната стойност на закупената енергия. Традиционно в правния език понятието „действителен“ при имуществени стойности (*actual cost, die tatsächlichen Kosten*) означава действително понесени разходи, необходими за придобиването на нещо. Позоваването в разпоредбата на член 17, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 на понятието „данък“ е свързано с изключването на някои данъци от категорията на разходите. Тази разпоредба не се прилага за други видове разходи; по-специално не предвижда никакви

изключения в това отношение. Фактът, че таксата няма характеристиките на данък, не означава автоматично, че тя не представлява разход за закупуване на електроенергия. Подобни забележки възникват и по отношение на сертификата за произход на енергията, задължението за получаване и представяне за изкупуване на който е регулирано в член 52, параграфи 1 и 2 от Закона от 20 февруари 2015 г. за възобновяемите енергийни източници.

[...]

[възпроизвеждане на текста на преюдициалните въпроси]

[...] – [...] – [...] [възпроизвеждане на правното основание на преюдициалното запитване; национални процесуални разпоредби]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ